

— два-та образа що ни се прѣдставятъ, то е да избиремъ това лѣкарство на което искусствени-тѣ признаци се приближаватъ повече до тѣзи на самата болѣсть — и това е лѣчително-то лѣкарство до кое-то трѣба да се прибѣгне.

Тѣзи метода, толкова точна, позволи на Имберта Губейръ, професоръ на медицинското училище въ Клермонтъ-Феррандъ да каже: омиопата-тъ, въ „приспособление-то на свои-тѣ лѣкарства, е во-
„димъ отъ единъ законъ кой-то почива врѣзъ
„двойния-тъ опитъ на здравия-тъ и болния-тъ че-
„ловѣкъ, и взаимно; когото аллопата-тъ се задово-
„лява да прави опитъ само врѣзъ болния-тъ че-
„ловѣкъ — и то безъ никакво правило. Последни-
„а-тъ дава Кенкина-та и Белладона-та, понеже тѣ
„се сж давали по прѣди въ такъвъ или такъвъ
„случай. Но нему ще му бжде не възможно да
„узнае по *заключение* да ли е възможно да се
„употрѣбятъ тѣзи лѣкарства въ подобна случка.
„Чрѣзъ амперизма-тъ, той неизбѣжно се води къмъ
„едно обрѣгване И това е кое-то прави,
„прибавя професора-тъ, щото тѣзи земя на алло-
„патиа-та е ударена, както бѣше въ древно време
„Египетъ, отъ многобройни рани, мѣжду които азъ
„отличавамъ четири главни: скептицизма-тъ, ампи-
„рисма-тъ, фантазията и полифармацията.“

При всичко туй лѣкаръ-тъ омиопатъ, не трѣба да се занимава само съ внѣшнѣ-тѣ признаци познати отъ цѣль свѣтъ. Ханеманъ ни прѣдаде